

Ім'я її

Марко Вороний

Ім'я її

(Фрагменти з поеми)

З дитинства ще, серед німої ночі
Холодна і прозора тінь стоїть...
Шестикольонним сном – ім'ям дівочим
Ввійшла вона в душі моєї міт.
І от тепер я розповісти хочу
Про ймення, кинуте в безумний світ...
Осяйний пил із ночі снігової
Звучав смичком, – і зазвучало двоє.

Відчуй: і в старовинних є річах
Біль схований – серцям відкриті шуми.
В кутах порожніх скринь є волохатий жах,
Свій голос подає нам кожда річ у сумі
І пестить кожний дотик у руках
Сухого дерева живучий струмінь.
То в душу нам пливе з провалів скринь
Обличчя милого неясна тінь.

Ти, серце, рухи рук і голос
І тюль її убрання бережеш...
Душа задумалась і розкололась.
Під шум, під пахощі сосни живеш,
Під вітер ніжний, як дівочий волос,
Її з поміщицької ночі ждеш
В шестикольоннім сні, з іменням Бога.
Хрест од свічі чорніє над порогом.

Ой, випав сніг... Церков далекі бані
Гудуть і тануть у холодній млі.
Загублений у сніжнім океані
Маєток панський мовби від землі
За ялинкову синь пливе в тумані,
За обрії і за церков шпилі.
Так, я провів дитинство там у ньому,
В краю великому і сніговому.

Згасає день високий і холодний
В крутих і диких берегах зорі,
В таловині студеній, Великодній,
Підтятий дзвонами... і димарі
У небо стелять марева. Сьогодні
Ти, свіченько, всю ніч мені гори —
"Та", в білій шубці, в опустілім домі
Хитнеться тінню і хитнеться племін.

Блиск інея... (ти – блиск сокири, ти
Сей рік у моєму житті відмітив).
Як голова відтята, без мети
Котився рік, – і очі піввідкриті
Стулились... Я почув слова: – "Лети!
І буде світ тоді нелюдським світом..."
Схилилась ніч і снила крізь вікно.
Мов се було в чужім житті давно.